

Viết Cho Nhau Lần Cuối

Ni sư Thích nữ Hạnh Đoan

Nghĩ tức cười, hồi nhỏ tới giờ tôi đọc kinh Phật nhiều, hiểu sát sinh là tội lớn, ăn mặn là không hay. Cho nên càng hiểu càng tin thì con kiến cũng không dám giết. Sợ ở ngoài đời, sợ lớn lên kết hôn khổ, dù mình không muốn sát sinh, nhưng nếu làm dâu sẽ bị nhà chồng ép giết chóc phục vụ giỗ quẩy và phục vụ họ. Vậy thì đâu có gì sung sướng, sống mà tạo tội chồng tội. Thôi thì đi tu cho khoẻ, giải thoát nhiều cái khổ không đáng có. Mười sáu tuổi tôi vào chùa tu, những tưởng vào chùa thoả mộng bình an không sát sinh. Nhưng còn sát sinh hơn lúc ở đời.

Đang tu yên bình thì sau 1975 tất cả người trẻ trong tu viện phải rời núi Chân Không ở Vũng Tàu để xuống khu rừng Viên Chiếu cách Long Thành 12 cây số để phá rừng khai hoang, trồng lúa tự túc kinh tế sống... Khi phẳng cỏ ruộng, côn trùng, rắn rít, ếch, nhái... chết đầy. Ruộng gì mà phải mang giày binh mới bước đi được, vì đầy gai mây và cứng không thể tả.

Thời mùa màng thất thu sáng ăn khoai mì chiều khoai lang, trưa ăn độn với vài hạt cơm quý giá dính quanh củ khoai. Tới lúc ăn cơm được ngày hai bữa, thì sáng ăn cơm với rau. Rau quanh vườn quanh bờ đều được nhổ sạch để cung cấp cho 17 cái miệng hạm ăn tu sĩ trẻ. Mà người lớn nhất chỉ 28-29 và nhỏ nhất thì 16-17 tuổi cỡ tôi. Ngày nào cũng phá rừng khai hoang, nhìn côn trùng chết vô số. Tự dưng tôi hết còn yêu đời thiết sống, mặt lúc nào cũng buồn thiu buồn thiu. Chị Thủy thấy tội, mượn cái cốc đất cho tôi nhập thất, cho ở không tu tới ngày, chỉ có tọa thiền, lễ Phật, ăn một ngày một bữa, mỗi bữa một chén, cho đỡ tốn kém. Và thiên đường của tôi bắt đầu: Vì không còn chứng kiến cảnh các con vật phơi thây. Ngày ăn một chén cũng không sao, tuổi 25-26 còn trẻ nên kham được. Có điều tôi ốm nhom như bộ xương, bà con ai nhìn thấy cũng khóc, cứ sợ tôi chết. Trong khi lúc đó tôi cảm nhận mình thật khoẻ và sống dai nhách.

Buổi tối tiết kiệm nên không thắp đèn, một lít rưỡi dầu hôi xài cả năm chưa hết vẫn còn đầy, vì mùi nhang đốt cây đèn hột vịt xong là tắt. Cũng chẳng thấy mình khổ, cũng chẳng dám mơ ước thêm món gì ngon, do hiểu chị mình phải đu xe than đi giảng pháp, đoạn nào chạy bộ được thì ráng chạy bộ để té ra tiền xe ra mà mua gạo cho mình ăn. Dẫn theo đứa em đi tu cực là vậy, nhưng chị cứ nguyện đời đời xin gặp nhau, hướng dẫn tôi cùng tu. Còn tôi thì khổ quá cứ "nằm vạ" khiến chị phải lo toan mọi thứ. Vì từ lúc mẹ tôi mất, chị chỉ mới 13, chị lớn hơn tôi 9 tuổi, nhưng chị trở thành bà mẹ tí hon của tôi, chị bỏ tôi đâu có đành. Dù tu nhưng tuổi 15-16 kinh nghiệm khổ chưa thấm nhiều, đến bây giờ thì tuổi tôi đã 64-65, chị cũng đã mất, kinh nghiệm khổ tôi cũng thấm tận xương tuỷ (nhờ từ bản thân tiếp thu và chứng kiến cảnh sống của người chung quanh).

Đức Phật của chúng ta thật thông minh, trí tuệ uyên bác, tuy còn trẻ mà ngài đã biết nhân gian luôn bị bốn cái khổ "Sinh, lão, bệnh, tử" hành, và ngài chủ trương xuất gia để giải thoát các khổ ấy.

Người không hiểu thì cho là ngài bi quan.

Tôi kiểm tra mình từ nhỏ tới giờ, không hề dám sát sinh, cũng chẳng từng liếc mắt đưa tình bóp nát tim ai.

Vậy mà về già khổ ập tới, không biết đường mà đỡ.

Giây phút cuối đời đối diện với bệnh khổ: Tim thì luôn bị bóp nghẹt khó thở, bước đi cảm giác như suýt té, sắp đột quy tới nơi, ăn gì vô cũng ói ra toàn máu loãng, ói cả nửa lít, miệng thì ói, mông thì máu loãng cũng tuôn ra theo đồng bộ.

Người ta nói là hội chứng xuất huyết bao tử, ung thư bao tử, ung thư ruột. Tim phổi gan thận gì cũng bệnh nặng ráo. Tay chân thì co rút, giở lên giở xuống cử động khó khăn. Danh giai nhân người ta thường gán cho tôi giờ đổi thành "con cò ma" hay "con quỷ già" thì đúng hơn.

Nhiều đêm nằm, tức mình ngẫm nghĩ: Mình từ nhỏ tới lớn không làm gì ác, rất kiêng cử sát sinh, còn viết, dịch sách khuyên người tin sâu nhân quả, siêng tu theo Phật kiêng cử tạo ác.

Vậy mà sao cuối đời bị trả báo thảm dữ vậy?

Bây giờ, sống mà húp nước lã nước cháo cầu được bình an cũng là khó. Hễ ho một chập là ói tuôn máu ra.

Do vậy ăn uống phải dè chừng, dù húp nước lã cũng dè chừng, chỉ cầu được bình an, thăm hiểu ngày tàn của mình đã tới: chờ hết dương thọ thì ly trần.

Bạn nhìn mặt tôi đi, trông xinh xắn hen, dịu hiền hen, ngay hiện đời cũng đâu tạo ác nhiều? Vậy mà sao cuối đời thọ báo thâm quá?

Tôi nhớ bài “**THẮNG SÁU TUYẾT RƠI**” mình dịch, bà Trương hiện đời là con hiếu thảo, là người cực tốt, nhưng kiếp trước là tham quan, giết oan người vô tội, nên oan gia đời đời theo báo không tha.

Còn chuyện “**CÔNG CHÚA THẮNG HOA**”, kiếp làm con vua nàng giết chồng người, giết tình địch, giết luôn mười mấy cung nữ để bịt miệng.

Vậy mà sang kiếp sau làm con thường dân, nàng hiền thiện và rất kiêng cử sát sinh, thấy chồng định giết cua ăn, nàng hết lòng cầu Phật trời gia hộ cho con cua không bị giết, cuối cùng tâm lành đó cũng cảm hoá được chồng.

Tôi là người rất có gu ẩm thực, dù ăn rau nước chấm cũng phải làm thật ngon. Thật tuyệt đỉnh.

Chúng tôi thừa hưởng tài nấu bếp của mẹ ruột.

Ba tôi thường ca ngợi tài nấu nướng của mẹ tôi, rằng bà nấu chay rất khéo, vỏ bí vỏ bầu mà qua tay bà chế biến, cũng trở thành món ăn ngon thượng hạng, lạ miệng, ăn một lần là nhớ hoài. Mẹ tôi rất kiêng cử sát sinh, nhưng bà vẫn chết trong đau đớn, toàn bộ nội tạng đều tổn thương vô phương cứu. Bà lìa đời ở tuổi 39, rất trẻ, điều an ủi nhất là các con đều biết bà về cõi lành, chị Thủy tụng kinh Địa Tạng cầu cho mẹ suốt 49 ngày và được báo mộng bà đã sinh về cõi Tứ Thiên Vương.

Còn tôi, hiện đời luôn kiêng cử không giết con gì, nhưng ai biết được quá khứ ác nghiệp tôi đã tạo thế nào? Chắc là bằng non? Nên bây giờ đến lúc oan gia báo thì chỉ có kham nhẫn, chịu đựng để chuộc tội. Oan gia thuộc âm nên họ báo giờ âm. Tức là từ giờ âm trở đi, tim tôi luôn bị bóp nghẹt không thở được, cảm giác như sắp dừng thở. Còn bao tử ruột thì cảm giác như bị ai cầm dao lóc nạo, đau tột cùng. Đây là ác nghiệp tiền kiếp đang trở, đây là lúc oan gia báo thù, chỉ có đành chịu, cho họ vui và mình được chuộc lỗi. Dù trước khi bệnh đổ, tôi có phóng sinh nhiều, sám hối, tụng kinh trì chú nhiều, nhưng hiện thời trả quả vậy, tôi nghĩ là vẫn nhẹ.

Hồi còn khoẻ thỉnh thoảng tôi hay lên YouTube xem mục ẩm thực, thấy cảnh vợ chồng khoe họ sống hạnh phúc, đãi nhau cua hoàng đế, tôm hùm, vi cá, bào ngư, bít tết... cùng thưởng thức ẩm thực thượng đẳng, cùng dứt nhau ăn, cười tươi hạnh phúc rạng rỡ... Hoặc khi tôi xem sơ các vua bếp, chủ tiệm nhà hàng, quảng cáo cách giết vật để ăn, khoe món ngon vật lạ ở tiệm mình, cổ suý, mời mọc khách ghé ăn... Những YouTube này khiến tôi đau lòng nhiều. Trong hiện đời, tôi chưa từng cắt cổ đập đầu, đâm họng con gì, chưa từng thử sát vật để ăn, vậy mà giờ phút cuối đời, đêm nghe tim mình như bị bóp nghẹt không cho thở. Nội tạng như bị nạo bị cào, thống khổ oằn oại... Tất cả đều là ác nghiệp tiền kiếp tôi từng tạo, nên giờ phải thọ báo... Bà Trương, Công chúa Thắng Hoa, dù hiện kiếp hiền, nhưng tiền kiếp sống đại ác nên vẫn phải trả ác quả.

Viết bài này tôi muốn nói điều gì? Tôi muốn nhắc nhở bạn đọc **HÃY CÂN THẬN ĐỪNG TẠO ÁC MÀ HÃY CHUYÊN HÀNH THIỆN.**

Nếu bây giờ tôi được diễm phúc ra đi bình an, tôi chỉ cầu được sinh về cõi Tây Phương Cực Lạc, Phẩm thấp nhất cũng được, tôi sẽ ráng tu cho thành rồi quay trở lại Ta bà hoá độ chúng sinh. (Độ những người mình từng có lỗi để chuộc tội, độ những người ân nghĩa để đền đáp và nguyện đem hết thân tâm này hoàng pháp, cứu độ tất cả chúng sinh để họ được thoát khổ).

Tôn chỉ của tôi là: hướng dẫn người hiểu nhân quả, tuân hành pháp Phật, dứt ác hành thiện, cầu sinh Tây Phương, tinh tấn tu để thoát khổ đau. Dù trở lại thế gian này, tôi có sướng như tiên, có được hưởng ngũ dục thế gian thoả thích tôi cũng không màng. Tôi chỉ mong độ được chúng sinh thoát khổ mà thôi.

Nếu bạn thương tôi, thấu hiểu lòng tôi, thì xin hãy ban cho tôi lời chúc lành.

Xin đồng cầu nguyện cho tôi sớm xả thân bình an, sinh về Tây Phương tu thành, rồi hoàn phục ta bà cứu độ hết chúng sinh.

Tôi sẽ vô vàn mang ân bạn. Mong chư vị thiện hữu từng thương tôi sẽ gởi cho tôi lời cầu nguyện lành mà tôi đang khát khao này!

Xin cúi đầu thành kính lễ và chân thành cảm ơn chư vị!

Hạnh Đoan kính bút
(Ngày 3.3.2023)

Ảnh: Ni sư Hạnh Đoan vừa tạ thế tại Thiền viện Viên Chiếu, Long Thành, Đồng Nai